

Vzpomínám si rád na léto v tichém kraji,
na pohled tvých očí, co bolest neutají.
Jak se mohlo stát, že všichni zapomněli
na tvý ruce v trávě, v léčivém jitroceli.

Vidím tě v listech stromů, vidím tě v kameni.
Můj Bože prosím o tvoje znamení.
Že všechno má svůj řád, že chybovat jsme směli,
když hledali jsme spolu sílu v jitroceli.

Je těžké vnímat čas pod zámekem na zámku,
našli tě na lůžku s hlavní u spánku.
Necítíš už nic, lásku ani zášť,
služebnictvo tvý nosí čistý bílý plášť.

Vidím tě v listech stromů, vidím tě v kameni.
Můj Bože prosím o tvoje znamení.
Že všechno má svůj řád, že chybovat jsme směli,
když hledali jsme spolu sílu v jitroceli.

Tak zas příští týden, loučím se s tebou,
čelo mi hoří a nohy, nohy mě zebou.
Hučí mi v hlavě, jako v létě včely,
na louce v květu, v léčivém jitroceli.

Vidím tě v listech stromů, vidím tě v kameni.
Můj Bože prosím o tvoje znamení.
Že všechno má svůj řád, že chybovat jsme směli,
když hledali jsme spolu sílu v jitroceli.